

ciprocitě, t. j. ke stejnému nakládání s československými státními příslušníky jako s občany vlastními při nastupování živností, zavázal již v mezinárodní obchodní smlouvě, uzavřené s Československem a uveřejněné v československé Sbírce zákonů a nařízení pod č. 14/1923. Smysl této námitky je v podstatě ten, že otázku, zda Rakousko nakládá s československými státními občany při nastupování živností stejným způsobem jako s občany vlastními, poněvadž jde o ryzí otázku skutkovou, byla by povinna osvědčiti jen tenkrát, kdyby nešlo o skutečnost notoricky známou, takovouto notorietu však spatřuje v onom prohlášení, jež dal stát Rakouský v cit. obchodní smlouvě.

Nelze upříti, že obrana tato byla právně relevantní. Šlo jistě o osvědčení otázky skutkové, a proto ve smyslu §§ 48 a 65 správ. řádu nebyl by st-l býval povinen zachování reciprocit osvědčovati, musila-li tato skutečnost býti v tuzemsku notoricky známa. Že by takováto notorieta mohla býti založena na uveřejnění příslušného dokladu ve Sbírce zákonů a nařízení, o tom jistě nelze pochybovati. Mohlo tedy v daném případě jen jíti o to, zda obsah zde uveřejněné smlouvy, na něž se st-l na místo osvědčení o zachování reciprocit odvolal, je skutečně způsobilý tuto tvrzenou skutečnost dokázati, resp. osvědčiti.

Za tohoto stavu však byl žal úřad povinen tímto tvrzením st-lova odvolání se podrobně zabývati a k vyvrácení jeho nestačilo, jestliže poukázal na důvody první stolice, jež na tuto námitku odvolání žádné odpovědi nedávaly. Tato neúplnost odůvodnění však zakládá podstatnou vadu ve smyslu § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

V příčině druhé části odvolání je nař. rozhodnutí zřejmě založeno na právním názoru, že opovídatel svobodné živnosti je povinen předložit úřadu listinný důkaz, na jehož podkladě by úřad v okamžiku, kdy o podané opovědi rozhoduje, mohl zjistiti, zda přijetí opovědi nestojí v cestě překážka nedostatku zachovalosti opovídatelovy, a že pro nesplnění této formální náležitosti může úřad přijetí opovědi odepříti. Názor ten je mylný. Ani v § 12 živn. řádu, který zde v první řadě přichází v úvahu, aniž kde jinde v zákoně nelze nalézt ustanovení, jež by opovídateli svobodné živnosti takovouto formální povinnost ukládalo, naopak z ustanovení § 13 živn. řádu ve spojení s jeho § 5 je zřejmo, že je věcí živnostenského úřadu, aby si vylučovací důvody zjistil z moci úřední. Po této stránce je tedy nař. rozhodnutí založeno na mylném právním názoru.

Č. 13.036.

Řízení správní. — Řízení před nss: Vyhláška státního úřadu policejního, kterou se na základě čl. 3 odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb. zakazuje umísťovati peněžní automaty na veřejných místech, nepůsobí jako rozhodnutí neb opatření proti majitelům hostinských živností v obvodu onoho policejního úřadu, jimž nebyla doručena.

(Nález z 30. října 1937 č. 5845/35-4.)

Věc: Gustav K. a spol. v Karlových Varech proti rozh. zem. úřadu v Praze z 27. května 1935 o zákazu postavit a provozovati výherní peněžní automaty.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají.

D ů v o d y: Policejní komisařství v Karlových Varech na základě čl. 3 odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb. vydalo 29. března 1935 vyhlášku, v níž byl vysloven zákaz umísťovati na veřejných a veřejně přístupných místech peněžní herní přístroje jakéhokoli druhu, přístroje ty provozovati, hru na nich trpěti, na nich hráti a hry jakýmkoli způsobem se zúčastniti.

Ve stížnosti podané proti této vyhlášce namítali st-lé zejména, že byly jim již dříve uděleny koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické s oprávněním podle § 16 lit. g) živn. řádu míti dovolené hry, resp. st-l Karel N. uváděl, že je pachtýřem koncese té, že uvedená vyhláška omezuje nezákonným způsobem jejich nabytá práva, a navrhovali, aby vyhláška policejního komisařství v Karlových Varech byla zrušena. Žal. úřad vyřídil stížnosti ty v tom smyslu, že neshledává důvodu, aby učinil nějaké pozměňující opatření, poněvadž v daném případě jde o zákaz vydaný bezpečnostním úřadem I. stolice podle čl. 2 a 3 org. zákona z 14. července 1927 č. 125 Sb. ve veřejném zájmu se souhlasem zem. úřadu způsobem všeobecně zavazujícím, nepřipouštějícím jakýchkoli výjimek a úlev.

Nss, maje projednati stížnosti do tohoto rozhodnutí podané, musil si nejprve ujasnit právní povahu vyhlášky pol. komisařství v Karl. Varech z 29. března 1935. Vyhláška to svým obsahem všeobecně stylisovaným, neoznačujíc osoby, jež by byly individuálními adresáty jejími, jest opatřením generálním, jež má povahu abstraktní normy. Avšak normy povahy abstraktní samy o sobě nemohou zásadně býti brány v odpor opravnými prostředky. Teprve správní akt, jímž se právní důsledky z normy vyplývající aplikují na určitý subjekt tak, že mu vzcházejí určité povinnosti neb újmy, je podle své povahy rozhodnutím neb opatřením a je proto způsobilý, aby se strany opravnými prostředky domáhaly jeho instančního přezkoumání. Vymezuje-li ovšem norma sama konkrétně práva i povinnosti, jež upravuje, stává se již i individuálním sdělením obsahu normy subjektu, jehož právní vztahy jsou normou postiženy, to, co bylo dosud obsahem abstraktní normy, obsahem konkrétního rozhodnutí neb opatření, upravujícího individuálně materiální poměry určitého subjektu, a pak jest arcíť v mezích platných předpisů tomuto subjektu volno, domáhati se pořadem instančním ochrany, domnívá-li se, že bylo mu rozhodnutím neb opatřením takovým proti zákonu ublíženo v jeho právech (srov. Boh. A 4530/25, 5303/26, 9072/31, 11.076/24).

V daném případě byla vyhláška policejního komisařství sice vyhlášena, avšak ani st-lé netvrdí, že byla jim individuálně doručena, ani v obsahu správních spisů tato okolnost zjištěna býti nemohla. Proto tato abstraktní norma nemohla vůči st-lům nabýti povahy konkrétního rozhodnutí. Z toho pak plyne důsledek, že st-lé nemohli v řádném pořadu instančním proti této normě uplatňovati své námitky. Podali-li

proto st-lé proti této vyhlášce stížnost, v níž namítali nezákonnost vyhlášky a žádali nadřízenou stolicí o zrušení její, nemohli tak učiniti leč ve způsobu stížnosti dozorčí, v níž žádali nadřízenou stolicí, aby použila svého práva dozorčího. Tak také si vyložil žal. úřad podání st-lů a odepřel použití svého dozorčího práva a učiniti ve věci nějaké opatření. Proti tomuto rozhodnutí podali st-lé stížnosti k nss, žádající o přezkoumání tohoto rozhodnutí.

Jak nss konstantně judikuje, je dozorčí právo dáno úřadům toliko na ochranu práva objektivního, a proto interesentu nepřísluší nárok, aby úřad použil svého dozorčího práva v jeho zájmu individuálním (srov. Boh. A 8353/30, 9809/32, 11.536/34). Neměli-li však st-lé nároku, aby žal. úřad jejich žádostem vyhověl, nemohla býti nař. rozhodnutím dotčena jejich subjektivní práva, a proto bylo jejich stížnosti jako bezdůvodné zamítnouti.

Č. 13.037.

Pojišťovací právo: * V podnicích podrobených úrazovému pojištění podle § 1 odst. 4 b) 2 úraz. zákona jsou závodovými úředníky jen ti, kdož při výkonu svého povolání přicházejí ve styk právě s tím technickým zařízením podniku, které zakládá jeho pojistnou povinnost.

(Nález z 2. listopadu 1937 č. 2967/35-3.)

V ě c: Fa Hynek V. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 6. března 1935 o úrazovém pojištění.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Výměrem Úrazové pojišťovny dělnické pro Čechy v Praze z 13. února 1934 byl z podniku firmy Hynek V., obchod s papírem a školními potřebami v Praze II., Havlíčkovu náměstí 12, stanoven za příspěvková období 1930/II. až včetně 1933/I. příspěvek na pojistném 2.578.20 Kč a 4% úroky z prodlení do dne 20. února 1934 186.95 Kč, celkem 2.765.15 Kč s dalšími 4% úroky ode dne splatnosti, totiž od 21. února 1934.

Nař. rozhodnutím nevyhověl zem. úřad v Praze podaným námitkám a potvrdil napadený výměr v podstatě z těchto důvodů: Ke kvalifikaci »závodového úředníka« stačí, přichází-li do (třebas nepřímého) styku s provozem nebo technickým zařízením jen občasně tím, že prochází denně do kanceláře továrním dvorem nebo místnostmi, kde se děje doprava zboží nebo ve kterých jsou motoricky poháněné kancelářské stroje. Úředníci, jejichž pojistná povinnost brána je v odpor, procházejí dle skutečností zjištěných při revisi mzdy krámem, který slouží za skladiště a expedici. Při tom dlužno zdůrazniti, že jde o velkoobchod a krám není tudíž prodejnou v pravém smyslu toho slova. Úředníci musejí procházeti na cestě do závodu též průjezdem, kterým vedena je veškerá doprava auty a povozy. Chodba vedoucí z kanceláří do průjezdu je vlastně též skladištěm. Nemůže býti pochybnosti o tom, že krám, kterým musejí úředníci docházeti do kanceláří, je součástí technického zařízení podniku, neboť se v něm ukládá zboží (vzorky), pokud se týče